

Sygn. akt III K 70/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący SSO Robert Bednarczyk

Ławnicy: Alina Martysiewicz, Barbara Cisek

Protokolant Małgorzata Zawadzka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Tomasza Krzesiewicza

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015r.

sprawy karnej

P. O. ur. (...)

w L. córki J. i T. zd. M.

oskarżonej o to, że:

w nocy z 10 na 11 kwietnia 2015 roku w J. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ż. oraz inną nieustaloną kobietą, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, przy użyciu przemocy, a także posługując się niebezpiecznym narzędziem postaci noża, dokonała rozboju na osobie P. Z. w ten sposób, że D. Ż., po złapaniu pokrzywdzonego jedną ręką za ubranie, drugą przyłożył nóż do szyi, a następnie szarpiąc się z nim uderzył go pięścią w twarz, podczas gdy P. O. przytrzymała go za nogi, a następnie, po unieruchomieniu P. Z. przez D. Ż., wraz z nieustaloną kobietą przeszukała kieszenie ubrania pokrzywdzonego, a po znalezieniu u wyżej wymienionego telefonu komórkowego marki L. (...) wraz z kartą pamięci o łącznej wartości 630 zł oraz dokumentu w postaci dowodu osobistego P. Z. i należącej do niego karty banku (...) S.A. uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, zabrała je w celu przywłaszczenia, czym działała na szkodę P. Z., zaś w wyniku zachowania sprawców P. Z. doznał obrażeń ciała w postaci rany skóry głowy okolicy czoła oraz okolicy oka prawego oraz otarcia naskórka twarzy oraz skóry pleców, które spowodowały u niego rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni,

to jest o czyn z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. uznaje P. O. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 kk wymierza jej karę 2 (dwóch) lat i 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonej grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 złotych każda;

II. na podstawie art. 60 § 5 kk wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 10 (dziesięć) lat;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 i 5 kk zobowiązuje oskarżoną w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej i powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zaś na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłacenie na rzecz P. Z. kwoty 630 złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej grzywny zalicza oskarżonej okres tymczasowego aresztowania od dnia 6 maja 2015 r. do dnia 3 sierpnia 2015r. uznając jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając grzywnę za wykonaną w całości;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 900 złotych zł oraz dalsze 207 złotych tytułem podatku od towarów i usług oraz kwotę 182 zł 60 gr;

VII. zwalnia oskarżoną P. O. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza jej opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 10 na 11 kwietnia 2015r. na terenie J. oskarżona P. O. wraz z D. Ż. i E. P. wprowadziła się w stan nietrzeźwości. W pewnym momencie do spożywających alkohol tychże osób zbliżył się pokrzywdzony P. Z. i D. K. (1). D. Ż. przywołał ich do siebie, w następstwie czego przyłączyli się oni do konsumpcji alkoholu na ławce usytuowanej w podwórzu.

(dowód: zeznania świadków: P. Z. k. 159-160; D. K. (1) k. 160-161; wyjaśnienia oskarżonej P. O. k. 157-159)

W pewnej chwili D. Ż. wyjął z kieszeni nóż, chwycił pokrzywdzonego od tyłu i zadał mu szereg ran ciętych okolicy głowy, po czym przyłożył ów nóż do szyi ofiary i uderzył go pięścią w twarz. P. Z. bronił się a wówczas sprawca wulgarnie zażądał od oskarżonej, by ta przytrzymała zaatakowanego za nogi. Zaskoczona takim przebiegiem zdarzeń P. O. chwyciła P. Z. za nogi i wraz z E. P. przeszukała mu kieszenie i dokonała zaboru telefonu komórkowego wraz z kartą pamięci o wartości 630 zł, dowodu osobistego i karty bankomatowej. Wszystkie te przedmioty zatrzymała dla siebie E. P. a po dokonaniu powyższych czynności sprawcy zbiegli.

(dowód: zeznania świadków: P. Z. k. 159-160; D. K. (1) k. 160-161; protokół oględzin miejsca k. 4-7; protokół oględzin rzeczy k. 13-14; protokół oględzin ciała k. 1-2; karta informacyjna k. 3; opinia sąдово- lekarska k. 46; wyjaśnienia oskarżonej P. O. k. 157-159)

W wyniku opisanych wyżej działań P. Z. doznał obrażeń ciała w postaci ran skóry głowy okolicy czołowej i okolicy prawego oka, otarcia naskórka twarzy i naskórka pleców, jakie naruszyły funkcje narządów jego ciała na czas poniżej 7 dni.

(dowód: protokół oględzin ciała k. 1-2; karta informacyjna k. 3; opinia sąдово- lekarska k. 46)

P. O. była w przeszłości karana. W miejscu zamieszkania posiada ona przeciętna opinie środowiskową, gdyż nie pracuje i nadużywa alkoholu, jednakże jest postrzegana jako osoba uczynna i prawidłowo zajmuje się dwójką małoletnich dzieci.

(dowód: wywiad środowiskowy k. 36-37; dane o karalności k. 26-27)

P. O. już podczas pierwszego przesłuchania nie tylko przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, ale podała dokładny jego opis i ujawniła wszystkie znane jej dane personalne osób, które w zdarzeniu brały udział. W szczególności wskazała dane D. Ż. i dane E. P. w taki sposób, że możliwa była ich identyfikacja. W toku kolejnych przesłuchań, w tym także przed sądem nie tylko podtrzymała ona jako prawdziwe swoje poprzednie wyjaśnienia,

ale w istotny sposób je uzupełniła także o nazwisko współsprawcy, którego podczas pierwszego przesłuchania nie pamiętała. Jej wyjaśnienia w pełni korelują z zeznaniami P. Z. oraz D. K. (1), który jednak nie obserwował całego zajścia, bowiem w jego trakcie zbiegł. Twierdzenia oskarżonej są przy tym zgodne z pozostałą częścią zebranego w sprawie materiału dowodowego co powoduje, że ustalony stan faktyczny ma charakter bezspornego. Za bezsporny, bo wynika to ze zgodnych twierdzeń tak oskarżonej, jak i pokrzywdzonego uznać zatem należy brak po stronie sprawców elementu zaplanowania przestępczej akcji a co za tym idzie istnienie zamiaru nagłego, włączenie się oskarżonej do zainicjowanego przez D. Ż. napadu wyłącznie na skutek jego żądania, podrzędna rolę, jaką pełniła P. O. i brak po jej stronie jakiegokolwiek korzyści z dokonanego czynu. Nie bez znaczenia jest przy tym to, że toku rozprawy głównej pokrzywdzony pojednał się z oskarżoną i wspólnie ustalili oni sposób naprawienia szkody. Jedyną w zasadzie kwestią, jaka może wzbudzać pewne wątpliwości na gruncie stanu faktycznego jest świadomość P. O. co do posługiwania się przez D. Ż. nożem. Z jej pierwszych twierdzeń wynika jednak, iż widziała, jak D. Ż. przyłożył jakiś przedmiot do szyi pokrzywdzonego, zaś podczas rozprawy potwierdziła, że był to nóż. Te jej relacje wskazują, że obejmowała ona swoją świadomością i wolą wykorzystanie owego noża do przełamania oporu P. Z. a w efekcie i wyrządzenie mu krzywdy fizycznej oraz dokonanie przy użyciu tych metod i środka zaboru jego mienia i dokumentu. Skoro zatem tak stan faktyczny, jak też kwalifikacja prawna czynu, włączając w to problematykę współdziałania przestępczego nie nastroją istotnych wątpliwości, to w ocenie Sądu zbyteczne jest prowadzenie dalszych w tym zakresie wywodów. Podnieść jedynie należy, że skoro przedmiotem zaboru był poza telefonem także dowód osobisty pokrzywdzonego oraz jego karta bankomatowa, zaś w wyniku działania sprawców doznał on opisanych w zarzucie obrażeń ciała, to podzielić należało propozycje oskarżyciela publicznego w zakresie kumulatywnej kwalifikacji prawnej ocenianego zdarzenia.

Najistotniejszą, jak się wydaje kwestią jest to, czy oskarżona zachowała się w sposób opisany w art. 60 § 3 kk. Odpowiedź twierdząca warunkowana jest kilkoma elementami, o jakich po części była już mowa. Punktem wyjścia jest konstatacja, że ani P. Z., ani też D. K. (1) nie znali wcześniej współdziałających z oskarżoną osób a co za tym idzie nie mogli podać i rzeczywiście nie podali żadnych informacji, umożliwiających ich identyfikację. Z tej racji organy ścigania aż do pierwszego przesłuchania P. O. nie dysponowały żadną wiedzą co do tożsamości dwojga pozostałych współsprawców. Oznacza to, że nawet stosując najbardziej rygorystyczną wykładnię omawianego przepisu, w myśl której desygnatem słowa „ujawni” są przekazywane przez sprawcę organom ścigania wyłącznie informacje dotychczas im nieznane (por. wyr. z 27.5.2002 r., V KKN 188/00, OSNKW 2002, Nr 11-12, poz. 113) instytucja tzw. „małego świadka koronnego” ma w przedmiotowej sprawie zastosowanie. P. O. przekazała bowiem wszystkie znane jej informacje, dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa i to w taki sposób, że ich identyfikacja nie nastroczała z tego powodu żadnych problemów oraz w sposób zgodny z prawdą ujawniła ona istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, w szczególności brak jego uprzedniego zaplanowania i osobę, która z czynu tego odniosła korzyść. Te okoliczności w połączeniu z konsekwencją oskarżonej co do jej relacji obligują w ocenie Sądu do zastosowania art. 60 § 3 kk. Kolejną sporną, jak się wydaje kwestią jest wymiar kary pozbawienia wolności po nadzwyczajnym jej złagodzeniu. W ocenie Sądu w tym zakresie nie należy tracić z pola widzenia szeregu okoliczności obciążających. Pierwszą z nich, o podstawowym znaczeniu jest uprzednia karalność oskarżonej. Wprawdzie nie odbywała ona jeszcze kary pozbawienia wolności, lecz była ona wielokrotnie karana z różnego rodzaju przestępstwa. Ich społeczna szkodliwość była co prawda niepomernie niższa, od zbrodni rabunku, lecz ta przeszłość P. O. przemawia za uznaniem poziomu jej demoralizacji jako umiarkowanie wysokiego a co więcej postępującego. Ocenę tę potwierdza nadużywanie przez nią alkoholu i popełnienie zarzucanego jej w przedmiotowej sprawie przestępstwa pod jego wpływem. Okoliczności te w ocenie Sądu uzasadniają powinność ukształtowania jej odpowiedzialności karnej na najwyższym ustawowo w tych realiach dopuszczalnym poziomie 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Kolejna kwestia, jaka wymaga oceny jest skorzystanie z art. 60 § 5 kk. Przepis ten, w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. wprost stanowi, że nie ma zastosowania art. 69 kk, jest zatem względniejszy dla oskarżonej. Podnieść przy tym należy, że nawet gdyby stosować go w brzmieniu sprzed tej daty, to i tak w ocenie Sądu P. O. zasługuje na skorzystanie z jego dobrodziejstwa. W tym zakresie wskazać należy na szereg tego rodzaju łagodzących okoliczności, jakie wprost uzasadniają ocenę, że mimo niewykonania kary o charakterze izolacyjnym oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego. Nie należy tracić z pola widzenia tego, że oskarżona nie odniosła z przestępstwa żadnej korzyści majątkowej a mimo tego zdecydowała się na naprawienie wyrządzonej szkody w całości. Co więcej,

sposób jej naprawienia uzgodniła ona z pokrzywdzonym, który w toku rozprawy głównej pojednał się z nią. Element ten jest nota bene niezależną i odrębną podstawą do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Jednocześnie wskazuje on na pozytywną refleksję ze strony P. O., szczerą wyrażaną przez nią wielokrotnie skruchy i wolę dokonania pozytywnych zmian bez konieczności stosowania rygorów jednostki penitencjarnej. Podnieść należy i to, że oskarżona – co wynika z wywiadu kuratora – jest postrzegana jako osoba uczynna i dbająca w sposób należyty o dwójkę małoletnich dzieci, które wychowuje wraz z mężem. Istotne jest także i to, że P. O. odniosła faktyczną dolegliwość za czyn, jakiego się dopuściła, była bowiem tymczasowo aresztowana. Co prawda środek ten nie ma charakteru kary, w praktyce jednak jest, ze względu na ostrzejsze rygory, bardziej dokuczliwy, aniżeli kara pozbawienia wolności. Oskarżona mogła zatem doznać a w ocenie Sądu faktycznie doznała swoistego pozytywnego wstrząsu, spowodowanego faktycznym pozbawieniem wolności, z czego wyprowadziła pozytywne wnioski na przyszłość. Bez wątpienia jednak jej przeszłość, stopień demoralizacji a także stopień szkodliwości społecznej popełnionej zbrodni rozboju obliguje do ostrożności w ramach pozytywnej prognozy co do przestrzegania przez nią porządku prawnego. W tej sytuacji niezbędne jest zastosowanie maksymalnego, 10- letniego okresu próby, poddanie P. O. rygorom dozoru kuratora sądowego oraz nałożenie obowiązków wykonywania pracy zarobkowej i powstrzymania się od nadużywania alkoholu. Obowiązki te z jednej strony wzmocnią proces resocjalizacji, z drugiej zaś spełnią funkcje kontrolno- wychowawcze. Bez wątpienia również P. O., choć sama korzyści majątkowej nie odniosła, to działała w celu jej uzyskania. Za zasadne uznać w tej sytuacji należy wymierzenie jej grzywny, jako ekonomicznej dolegliwości za popełnione przestępstwo. Z kolei orzeczony obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody stanowi realizację treści zawartego pomiędzy P. Z. a oskarżoną porozumienia w tym zakresie. Zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet grzywny jest obligatoryjne. Z kolei P. O. nie posiada majątku, ani dochodów. Z tegoż względu Sąd odstąpił od obciążania jej kosztami sądowymi i nie wymierzył opłaty.